

SNP a katolíci – trápny pokus progresívnych katolíkov o kvadratúru kruhu

Branislav Michalka

31. augusta 2024 ✚ *Politika Spoločnosť* ✚ *Komentár*

Výklad dejín 20. storočia je dnes limitovaný dvoma základnými faktormi: snahou všetkých zúčastnených dominantných politických ideológií totálne ovládnuť tento výklad a neustálou ochotou interpretátorov k účelovému obracaniu ideologických kabátov pri tomto výklade, podľa aktuálnej potreby.

Keďže sa vyhranená dichotómia dobra a zla v 20. storočí presunula zo sveta náboženstva definitívne do politiky, či skôr do sekulárneho pseudonáboženstva, väčšina toho, čo je napísané na tému dejín 20. storočia odzrkadľuje nielen výsledky vojnových konfliktov a revolučných prechmatov, ale aj skalopevnú sekulárnu vieru v dobro víťaznej a zlo porazenej strany, alebo naopak.

Pre veriaceho katolíka je samozrejme vždy problematické stotožniť sa úplne (niekedy aj čiastočne) s hociktorou stranou konfliktov 20. storočia, a to z jednoduchého dôvodu: všetci hlavní a podstatní aktéri (tí malí a katolícki boli len do počtu, alebo ani to nie) tohto dejinného hemlesenia, mali výrazne protikatolícke črty. Liberálny demokratizmus, národný socializmus aj komunizmus, tieto tri deriváty revolučného, technického a spoločenského pokroku, sa nikdy netajili a dodnes netaja tým, ako plánovali a plánujú naložiť s bývalým tisícročným ideovým vládcom Európy – katolíckou Cirkvou.

Zdroj: flickr.com

Z toho dôvodu tí katolíci, ktorí sa pokúšajú deklarovať ostentatívne stotožnenie sa a súhlas s oficiálnym (a teda sekulárno ideologickým) výkladom dejín 20. storočia, v snahe zapáčiť sa vládcom, či v snahe zbaviť svoju osobu podozrenia z tmárstva, alebo z čisto konjunkturalistických pohnútok, pôsobia trápne. Je totiž u katolíka pochopiteľný (aj keď nie vždy ospravedlniteľný) zapálený angažmán, aj nekritický, voči činiteľovi alebo udalosti, ktoré prinášajú evidentný prospech jeho vlastnému náboženstvu. Pokiaľ však nejaký katolík servilne tajrlíkuje okolo protikatolíckeho 20. storočia ako slon medzi vajcami, ustarostene skackajúc na jednu aj druhú stranu, len aby sa zapojil do aktuálnej masovej propagandy, pričom na konci tohto tajrlíkovaníka bude ešte za odmenu kopnutý do svojho katolíckeho zadku, tak je to zjav bôľny až útrpný.

A takí sú práve naši pokrokoví katolíci, ktorí sa nám dnes snažia vsugerovať už 80. rokov pretláčaný oficiálny štátny naratív, hlásajúci, že tzv. SNP bolo jednou z najvýznamnejších, ak nie dokonca vôbec najvýznamnejšou udalosťou v dejinách Slovákov. Dokonale smiešna predstava, ktorá ponizuje hodnotu našej histórie viac, ako najaktívnejšia maďarizácia. Môžeme tým pádom asi predpokladať, že prijatie katolíckeho kresťanstva našimi predkami, udalosť najvyššieho metafyzického dosahu, či 200 rokov boja proti Turkom a moslimskej okupácii, sú na zozname významných udalostí nášho národa až niekde ďaleko za týmto údajným „najväčším národným vzopätím“.

Vychádzajúc z axiómy, že 20. storočie (a o to viac 21. storočie) je protikatolícke celou svojou povahou a zameraním, nemôže katolík pri reflexii jeho dejín urobiť nič lepšie a nič viac, než z neho pinzetou povyberať drobné reliktý katolicizmu a vo svetle katolíckej morálky, katolíckej teórie dejín a katolíckej viery ich preskúmať a poukladať na zamatovú podušku ďaleko od oficiálneho blábotania.

Keď si takto jasne a presne stanoví svoj cieľ – oslavu katolíckej viery, Cirkvi, katolicizmu a ich zástoj v 20. storočí, nebude musieť tajtrlíkovať pri chaotickom skackaní z jedného kúta do druhého, v snahe zavďačiť sa trápne (aj keď možno vďaka svojej myšlienkovj sviežosti nechtiac a netušiac) všetkým trom dominantným ideológiám naraz. Inak to totiž ani nejde. Každá z nich zanechala výrazné stopy na duchovnom živote 20. storočia a tieto perly si dominantné ideológie vzájomne od seba vypožičiavajú, aj keď na zapretie, ako spoločné dedičstvo Revolúcie. A tak sa nutne v chaose týchto protikladov katolík nakoniec stáva v snahe o rituálnu pokrokovú syntézu toporným kompilátorom a komickým sluhom 20. storočia. A 21. samozrejme, aby sme nezabudli na najčerstvejšie kritérium pokroku.

Následne dochádza pri takomto lopotení k zúfalej snahe o kvadratúru kruhu, v rámci ktorej sa hľadajú styčné body a prieniky dominantných ideológií aj udalostí s katolíkami a katolicizmom. Pritom sa mylne vychádza z nefunkčnej premisy, ktorá poníma katolícku Cirkev stále ako relevantný mocenský faktor, tak ako to bolo v minulosti a zabúda sa, že Cirkev v ponímaní dominantných ideológií predstavuje už len v lepšom prípade muzeálny exponát, v horšom materiál pre nové martyrológie.

Zdroj: wikimedia commons

Čo sa teda od pokrokového katolíka oficiálne chce, pokiaľ sa rozhodne zavýjať s vlkmi 20. storočia? Jednak, aby v predklone pred dominantnými ideológiami kydal na katolíkov, ktorí nestáli na tej správnej (čiže víťaznej) strane a po druhé, aby s tvárou dokonalého idiota absorboval a strávil bez odporu a s pochvalným mľasknutím zjavné rozporuplnosti a paradoxy ideologicko-politického hemlesenia 20. storočia, v ktorom sa dominantné ideológie medzi sebou žrali, striedali sa pri moci a dodnes si tie víťazné z nich prisvojujú právo

a povinnosť dusiť každého, kto nezdieľa ich názor na dejiny 20. storočia. Pritom jediným kritériom hodnotenia udalostí a aktérov je príslušnosť alebo nepríslušnosť danej osoby k strane víťazov.

Ako typický príklad tohto dvojakého metra môžeme uviesť prípad generála de Gaulla. Ten nielenže podporil vo svojej „národnej hrdosti“ zbombardovanie vlastného, čiže francúzskeho loďstva Britmi v roku 1940 (ako inak, veď to už bolo loďstvo na zlej strane) a smrť 1300 námorníkov vlastného národa, ale podporil následne aj gerilovú vojnu a terorizmus „svojich“ Francúzov vo francúzskych kolóniách. Ten istý de Gaulle však s dokonalou aroganciou označil francúzskych dôstojníkov a vojakov, ktorí sa proti nemu vzbúрили (tak ako kedysi on) v koloniálnom Alžírsku po jeho zrade a nedodržaní osobných predvolebných sľubov za – odporných teroristov. Ako vidno, keď dvaja robia to isté, nemusí to byť to isté. Najmä pokiaľ nestojí každý z nich na tej istej správnej strane. No a samozrejme, zradcovia boli následne mučení a popravení.

Ten istý de Gaulle obvinil maršala Pétaina zo zrady francúzskeho národa kvôli tomu, že po okupácii Francúzska Nemeckom podpísal oklieštenie francúzskeho územia. Keď on o 20 rokov neskôr bez boja a podvodným spôsobom odovzdal Alžírsko aj ostatné kolónie, bol to výraz hlbokéj štátnickej múdrosti.

Podobných dejepisných úbohostí a tajrlíkovín nehodných súhlasu čestného muža, sú dejiny II. svetovej vojny plné. Tzv. SNP je v tomto smere ich dôstojnou súčasťou.

Po roku 1989 sa ako totálne skompromitovaná súčasť komunistickej propagandy, ktorá otravovala niekoľko generácií školákov každoročnými besedami s postupne senilnejúcimi partizánmi (či už skutočnými alebo dodatočne vyrobenými) a týrala televíznych divákov nekonečnými príbehmi partizánskej statočnosti, stalo predmetom dešpektu a demytologizácie. To však len dovtedy, než naši do európskeho rektálneho otvoru hlboko votknúť predstavitelia zistili, že práve táto udalosť (a žiadna iná) z dejín národa slovenského, je vnímaná ako ten najvhodnejší predmet liberálno demokratického kultu, plne kompatibilný s ideologickým naratívom pokrokovej zjednotenej Európy.

Už Vladimír Mečiar, ktorého tak nespravodlivo obviňujú, že nepochopil, ale on pochopil, sa v auguste 1992 ostentatívne prihlásil ku kultu SNP a to formou tak hulákavou a havkajúcou, akou to dokázal skutočne len on. K zrejmemu rozčarovaniu nejedného svojho voliča. Avšak čo tam po voličoch, keď bruselský, washingtonský a moskovský hlas volajú.

Keď teda novodobý „otec národa“ takto rázne umlčal kvičie hlasy všelijakých z dier a nôr povyliezaných katolíckych „klérofašistických“ pohrobkov, ako aj obyčajných katolíckych pamätníkov, začala sa reinkarnácia SNP, sťaby novodobého vtáka Fénixa slovenského liberálno demokratického dobrobytu.

Rok od roka tento obroděný bumbriček silnel na tele i na duchu, komunistickí historici, ktorí si na ňom vybudovali v minulosti kariéru sa za neho prestali hanbiť, herci hrajúci partizánov sa k nim začali hrdo opäť hlásiť, no a bojovníci proti všadeprítomnému tzv. „fašizmu“, ktorý sa pre nich začína odmietaním operácie na zmenu pohlavia, pokračuje odmietaním obohacujúcej migrantskej akupunktúry s vreckovým nožíkom a vrcholí odmietaním umelých potratov, si zo SNP vytvorili svoju jedinou pozitívnu udalosť v dejinách „*tohtonároda*“ v „*tejtokrajine*“, ostrov „*slušnosti*“ a „*pokroku*“ v záplave slovenskej dezolátnej a postsedliackej tuposti a zhovädilosti.

Takto prikrmované a z roka na rok viac a viac opäť mytologizované, akceptované proeurópskou koalíciou aj opozíciou, ľavicou aj pravickou, umiernenými konzervatívami aj umiernenými marxistami, dospelo SNP pri

svojom 80. výročí ako povinná a nespochybniteľná dejepisná výbava až do *Katolíckych novín*, kde sa nakoniec tešilo plnému zdraviu a úcte už v rokoch 1948 – 1989.

Zdroj: wikimedia commons

Vidieť dnes nejakého oficiálneho predstaviteľa Cirkvi, či katolíckeho umierneného konzervatívca alebo katolíckeho umierneného progresívca, ktorý by sa opovážil SNP označiť za výplod medzinárodných intríg, zahraničných gerilových aktivít, za vojacom a zmobilizovaným mladíkom nanútenú akciu časti armádnych a politických kruhov, komunistickú aktivitu, účelovú intrigu s pofidérnym cieľom dostať sa na stranu víťazov (kde skončili aj Maďarsko alebo Portugalsko, a to bez akéhokoľvek povstania), či príležitosť pre vybavovanie si osobných účtov a obohatenie sa, to je asi také pravdepodobné, ako prihlásenie sa vysokého kléru k intronizácii Krista Kráľa, či jeho opätovné odmietnutie „sodmského paškvilu“.

To, že z dnešného oficiálne pretláčaného propagandistického zjednotenia všetkých a zároveň takých odlišných častí spoločnosti, pred sekulárnym oltárom tohto staronového kultu, ktorý pôvodne vznikol pod záštitou dnes opäť silne znepriatelených mocností, automaticky vyplýva ideový chaos, ktorému nechýbajú určité prvky komickosti, to sa akosi považuje už za akceptovateľnú samozrejmú a nikto sa tým netrápi. Toporná snaha zavďačiť sa v súčasnom geopolitickom hemlesení každému, úporné odhodlanie zhrabnúť všetky aspoň trochu populárne komponenty ideologických zlátanín pre seba a využiť ich k podpore svojho geopolitického kandidáta na záchranu sveta a sekulárneho dobra, to je pohľad zaiste hodný bohov na Olympe, ako aj hodný bozkov všetkých múz z Parnasu.

Pozastavme sa len nad niekoľkými novodobými gordickými uzlami slovenskej pokrokovej ideológie SNP, s ktorými si však slovenskí Alexandrovia dokážu poradiť osvedčeným macedónskym seknutím, ktoré sa príliš nezaobrá spleťosťou a rozporuplnosťou legendy, ani čarom nechceného.

Už samotný názov Slovenské národné povstanie je očividný hoax a dezinformácia, aby sme použili terminológiu, ktorá je srdcu slniečkárov najbližšia. Pod pojmom „*národné povstanie*“ sa dá rozumieť spontánna akcia ľudového charakteru, niečo na spôsob španielskeho odporu voči napoleonským okupantom. Nárek francúzskych pokrokových vojakov, odchovaných revolúciou nad všadeprítomným krvavým fanatizmom španielskeho národa, ochotného k akýmkoľvek obetiam dosvedčuje hlbokú zakorenenosť odporu a jeho ľudový charakter. Nič také však v SNP nebolo.

Jeho prenatálne štádium – gerilové útoky partizánov, mali internacionálny a zo zahraničia importovaný charakter a boli riadené z Londýna a Moskvy. Jeho účastníkom bola pestrá národnostná a ideologická zmes, v ktorej tvorili dominantné prvky ľudia s ľavicovou a marxistickou orientáciou. Hranie sa s jemnými odtienkami na to, či to boli komunisti, sociálni demokrati alebo liberálni socialisti atď., je úplne zbytočné. V

každom prípade to v drvivej väčšine účastníkov tohto boja pred rokom 1944 neboli slovenskí roľníci (vtedy najpočetnejšia časť národa), ale pestrá internacionálna zmes. Hovoriť teda o „*národnom povstaní*“ je krajne prehnané, keďže väčšina obyvateľstva tento odpor ignorovala či dokonca odsudzovala. A to by mal byť pre demokratov predsa argument – väčšina národa.

Keď v roku 1944 vypuklo SNP naplno, tak išlo o akciu častí slovenskej armády s časťou politikov, a to buď pod taktovkou inštruktorov z Londýna alebo Moskvy, alebo o vnútornú iniciatívu v snahe pridať sa na stranu víťazov. Národ a ľud vo svojej väčšine o týchto pohyboch určite vopred informovaný nebol a teda ani nemal ako „*povstať*“. Následne po obsadení centrálného Slovenska vyhlásila Slovenská národná rada, ako novovzniknutý vládny orgán mobilizáciu. Pre tých, ktorí nemajú z nejakých záhadných príčin možnosť pozorovať súčasnú mobilizáciu na Ukrajine, aby si urobili objektívny obraz o tamojšom spontánnom „*povstávaní*“ národa pripomeňme, že text mobilizačnej povstaleckej vyhlášky Slovenskej národnej rady nariaďoval povinnú mobilizáciu všetkých mužov od veku 35 rokov a mladších, pričom sa mali dostaviť v rámci niekoľkých hodín. Neuposlušnosť tejto vyhlášky sa trestalo podľa zákona o vojenskej dezercii.

Zdroj: wikimedia commons

To zrejme nebude najlepší dôkaz o spontánnosti „*národného*“ povstania. No a keďže sa napriek sankciám a zákonným hrozbám nakoniec podarilo dať dohromady nespontánne len asi 60 000 osôb, ktoré tvorili brannú moc SNP, pričom do tohto počtu musíme zaradiť aj všetky medzinárodné sily (francúzske, britské, sovietske, české, poľské, americké), ktoré operovali na slovenskom území na základe rozkazov úplne sa vymykajúcich z moci a vôle slovenského národa, tak môžeme s pokojom konštatovať, že národ a ľud, ktorého bolo v tom čase okolo 2,5 milióna osôb, prejavil o SNP ostentatívny nezáujem, korenený podozrievavým dešpektom.

Realita je totiž taká a tu vrcholí debakel kvadratury kruhu progresívnych katolíkov, že pre väčšinu národa, ktorú tvorili katolíci bola vláda na čele s katolíckym kňazom, bez ohľadu na jej chyby, prechmaty, pronemeckú servilnosť a omyly extrémne populárna. Ako nakoniec zisťovali aj po desaťročiach zdesení komunisti, demokrati aj liberáli, keď sa dostali k utajeným prieskumom názorov slovenského ľudu na Jozefa Tisa a jeho vládnu garnitúru. Napríklad Gustáv Husák počas roku 1968, keď si nechal poslať anonymné otázky od študentov. Generácia, ktorá mala byť úplne imúnna voči Tisománii, sa ukázala ako jej stabilná základňa.

Zhrňme si to: SNP nebolo ani národné, ani ľudové a ani populárne. Jeho popularita sa vlastne začína šíriť až dnes, pretože predstavuje pre niektoré alternatívne kruhy bázu, na ktorej môžu adorovať Putina a Rusko, ako sily, ktoré účelovo a nakoniec krátkozrako považujú za popretie globalizmu. Tak ako predtým nekriticky hájili I. Slovenskú republiku, tak sa šmahom ruky stali pragmaticky obhajcami toho SNP, ktoré predtým

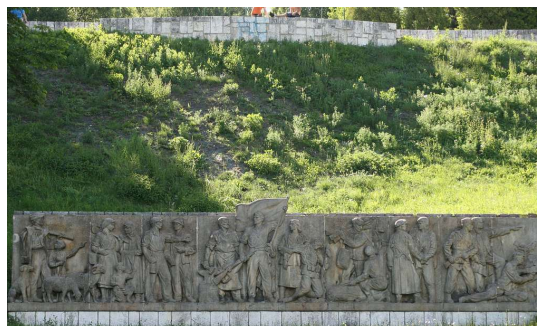
neznášali. Bizarné úkazy panslovanskej hystérie, ktorá ignoruje protinárodný a protiruský charakter boľševického Sovietskeho zväzu, u tých, ktorí ešte pred 30 rokmi opisovali znásilňovanie vojakmi Malinovského armády (ktorí väčšinou aj tak neboli etnickí Rusi) v slovenských dedinách ako dôkaz východného barbarstva, sú obzvlášť pozoruhodné. Rovnakú účelovú optiku a ochotu synteticky absorbovať s vynikajúcim apetítom vzájomne si odporujúce tvrdenia o tej istej udalosti či jej aktéroch, môžeme pozorovať aj v liberálnom tábore, ba tam dokonca v tej najbizarnejšej podobe.

Tým sa dostávame k najkontroverznejším úkazom interpretácie dejín II. svetovej vojny – tzv. zlodobným činiteľom a javom. Ide o skutočný zázrak, v rámci ktorého sa ideologickí zloduchovia a barbari na chvíľu podľa potreby stávajú anjelmi spásonosnými, aby sa následne znovu vrátili k svojej obvyklej grázlavskej prirodzenosti.

A tak sa z Červenej armády, NKVD, GRU a ďalších nástrojov komunistického teroru a podľa anglosaského naratívu aj vrodeneho a nenapraviteľného barbarstva ruského etnika (napriek dominantnému zástoju úplne iných etník, najmä v policajných zložkách sovietskej komunistickej moci) stávajú odrazu v roku 1945 osloboditelia a vítaní obnovovatelia demokratickej slobody Slovenska. A to napriek všetkým predošlým aj následným prechmatom, zločinom a teroru. Bizarné kotrmelce sa dejú tak krkolomne, že príslušníci NKVD, ktorí mali na rukách krv ukrajinských sedliakov, podľa dnešného naratívu predsa najviac utláčaných nešťastníkov v Sovietskom zväze, sa šmahom ruky menia na osloboditeľov a skvelých bojovníkov, akonáhle sa ocitnú na území Slovenska a organizujú partizánsky odpor.

Na opačnej strane sa bezcitní imperialistickí kolonizátori, ktorí majú podľa minulého aj dnešného tvrdenia moskovského vedenia na rukách krv miliónov úbohých Indov, Aziatov a Afričanov, odrazu stávajú pochodňami slobody vytrhávajúcimi západnú Európu z pazúrov beštie. Aby sa po tomto zázračnom obrátení, opäť navrátili k svojej cicavej a vysávajúcej prirodzenosti.

Tento ideologický guláš je na Slovensku umocnený neustálymi konjunkturalistickými konverziami z jednej ideologickej pseudoviery na druhú. Bývalí komunisti, ako napríklad Marián Leško, zaslúžilý redaktor komunistickej Pravdy a jemu podobní, majú za sebou premety, do ktorých zapadá SNP ako stálica uplatniteľná za každého počasia. Najprv ho adorovali ako prenatálnu komunistickú revolúciu, ktorá sa zavŕšila v roku 1948. Potom ako výraz prozápadného liberálneho demokratizmu, ktorý zlí komunisti len ukradli, aby nakoniec z neho teraz urobili vzor odporu proti Ficovi, reinkarnovanému Tisovi, ktorý slúži Putlerovi-Hitlerovi. To všetko za hlasného kriku bývalého komunistu Fica, ktorý sa dožaduje sekulárneho kultu SNP pre seba.

Zdroj: picryl.com

Do tohto cirkusového predstavenia sa na svojej klaunovskej káričke ťahanej opicami dostavili umiernené konzervatívni liberálne progresívni katolíci, ktorí v snahe presvedčiť svet aj samých seba, že katolícke zložky národa boli zapojené do SNP, neváhajú klesnúť až k takej smiešnosti, že ako príklad kňaza podporujúceho SNP uvádzajú odpadlíka, ktorý vstúpil do KSS, čo je asi na podobnej úrovni, ako keby sa francúzski katolíci snažili na postave kniežaťa Talleyranda, bývalého biskupa a neskoršieho ministra všetkých revolučných režimov dokázať nadšenie katolíkov z Francúzskej revolúcie.

<https://www.postoj.sk/161048/aka-bola-katolicka-stop-a-v-povstani>

Či ďalší príklad, keď už niet čo vymyslieť ako podnet na to, aby katolíci nejako oslávili to štátne SNP – vykúzlenie dobrej anglo-americkéj účasti v povstaní, dôkaz to zrejme o jeho „konzervatívnosti“:

<https://standard.sk/740961/z-harvardu-do-povstania-takmer-zabudnuty-pribeh-mladeho-americkeho-archeologa-z-roku-1944>

A tak by sme mohli pokračovať do úplného úmoru. Ako vždy, keď sa sekulárne ideologické tajtríkovanie rozbehne, nevie sa zastaviť. Jedna účelová lož strieda druhú v snahe zaistiť si po víťazstve vojnovom ešte aj víťazstvo ideologické. Nemôže cúvnuť, lebo cúvnutie znamená priznanie porážky. To, čo Cirkev dodržiava len v oblasti vierouky a mravov – nemennosť dogiem, to musí sekulárna ideológia vyžadovať do drobností u postáv a dejov svetských. Nikto z nich nemôže byť nakoniec zatratený, pretože to by znamenalo zatratenie celého sekulárneho pseudonáboženstva.

Predstava liberálno demokratického Danteho, ktorý by namiesto pápežov, ako to Dante urobil, poslal vo svojej básni do Pekla predstaviteľov II. svetovej vojny a strčil tam príslušníkov svojho tábora vedľa pekelných príšer, je dokonale nemožná. Kým Dante vedel, že Cirkev, ani Peklo, ani Nebo, ani Boh a všetky Jeho činy nemôže ohroziť zlý pápež, biskup ani zlé katolícke knieža, tak sekulárni guruovia vedia, že zatratenie predstaviteľa sekulárnej ideológie vedie k dominovému efektu, ktorý zvalí sekulárnu vieru. Nad ňou nie je žiadna metafyzická nadstavba, ktorá by brala zlo ako integrálnu súčasť ľudskej prirodzenosti. Naopak, zlo, to sú svetskí ideologickí nepriatelia. Považovať za zlých ľudí z vlastného tábora, znamená prisúdiť im zlo *en bloc*, zaradiť ich do tábora zla a tým celý vlastný tábor zaradiť do tohto tábora.

To sa však nesmie stať, nech by to stálo čokoľvek. Aj rozum. Preto hor sa do kvadratury kruhu!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/snp-a-katolici-trapny-pokus-progresivnych-katolikov-o-kvadraturu-kruhu/>